

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Vysněný pejsek

*Zuzana Pospíšilová
Ilustrovala Zuzana Slánská*

Příběh, který se opravdu stal

FRAGMENT

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Vysněný pejsek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Pospíšilová

Skutečné příběhy se šťastným koncem

– Vysněný pejsek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Skutečné příběhy se šťastným koncem

Vysněný pejsek

Zuzana Pospíšilová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Text © Zuzana Pospíšilová, 2023
Illustrations © Zuzana Slánská, 2023
Cover images © Eric Isselee; Nikiparonak; Siam SK / Shutterstock.com

Kniha vznikla ve spolupráci s Nadací na ochranu zvířat.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6511-3 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-253-6552-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6553-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6551-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Pro všechny, kterým není okolní svět lhostejný.

Díky za to, co pro něj děláte.

Lucka a její Gregor

„To si ani neumíte představit, jaká je s ním legrace,“ vyprávěla o přestávce Lucka. Skoro celá třída se okolo ní shlukla. Ona seděla na lavici a užívala si toho, že je středem pozornosti. Rodiče jí koupili psa a ona se teď se všemi chtěla podělit o své zážitky. Beatka Pivodová seděla, ani nedutala. Lucce její štěstí přála, ale i ona sama toužila po psím kamarádovi. Dokonce už několik let, ale rodiče jí to stále rozmlouvali.

„A chodíš s ním ven na procházku?“ zeptala se Bea.

„Ne, na vodítku ho drží raději táta, aby se nevysmeknul,“ odpověděla Lucka a pak ještě dodala, že je Gregor hrozně veliký a divoký. Pořídili si totiž leonbergra. A ten je obrovský, i když je teprve štěně.

„A dáváš mu aspoň jídlo?“ vyzvídala dál Bea. Lucka jen mávla rukou. „To dělá mamka. Prý musí dostat přesně odměřenou dávku, aby nám nepřibral moc rychle.“

Bea si pomyslela, že by chtěla mít raději takového psa, o kterého by se mohla i sama starat. Nahlas ovšem nic neřekla. Ani by to nestihla. Ozval se totiž školní zvonek, který ohlásil další vyučovací hodinu.

Paní učitelka vyprávěla o pravěku, o pravěkých lidech, kteří bydleli v jeskyních, lovili mamuty a vyráběli si jednoduché kamenné nástroje. Uměla moc hezky vyprávět a Beatka měla velkou fantazii, tak si to všechno dokázala živě představit. Napadlo ji, že ti pravěcí lidé mohli mít třeba loveckého psa, který by jim pomáhal mamuty ulovit, a tak se hned přihlásila, aby se na to zeptala.

„Copak je, Beo?“ vyzvala ji paní učitelka, když dopověděla větu.

„Napadlo mě, jestli náhodou neměli pračlověci i lovecké psy. Ti by jim pomohli mamuty ulovit.“

Celá třída se začala otrásat smíchy. Paní učitelka ale zachovala vážnou tvář. „V době, kdy žili mamuti, ještě pes nebyl. Vyvinul se až mnohem později, když se z lovu začalo přecházet k pěstování plodin. Spíše je pravděpodobné, že si pralidé ochočili vlky a z nich se postupem času vyšlechtili psi.“

Bea byla s odpovědí spokojená.

Když vyučování skončilo a děti pospíchaly do školní jídelny, Bea se držela v blízkosti Lucky. „Myslíš, že bych se mohla na Gregora podívat?“ zeptala se opatrně, když obě stály ve frontě před výdejovým okýnkem.

„Klidně,“ odpověděla Lucka a bylo vidět, že ji zájem kamarádky potěšil.

Při jídle seděly u stejného stolu a povídaly si o psech. Bea už před rokem dostala velkou encyklopedii o psech, takže znala skoro všechna plemena. Dokázala je poznat a taky o nich hodně věděla. Lucka byla překvapená.

O psy se nezajímala tak jako Bea, ale její povídání se jí líbilo.

„Já už se na něj tak těším. A můžu si ho pohladit?“ ujišťovala se Bea.

„No, já nevím,“ odpověděla neurčitě Lucka. Když holky dorazily na místo, Bea to pochopila. Gregor měl veliký výběh, který byl však zamřížovaný a na dveřích byl zámek s kódem.

„Aby nám ho někdo neukradl,“ vysvětlila Lucka.

„Já jsem myslela, že psi nás mají hlídat před zloději, a ne naopak,“ divila se Bea a Lucka jen pokrčila rameny.

„Má tam vyhřívanou podlahu a v boudě malý gauč,“ chlubila se, ale do boudy nakouknout nemohly. Lucka neznala kód k zámku.

Bea byla opravdu překvapená. Nic podobného nikdy v životě neviděla. Gregor byl sice veliký,

ale přátelský. Příchod děvčat ho vytrhnul z dřímoty. Hned se za nimi přišel podívat, a tak si ho mohla Bea pohladit alespoň přes mříže. Měl dlouhou a hebkou srst. Beatce to vykouzlilo úsměv na tváři.

„Hele, já už budu muset za chvíli do hudebky,“ omluvila se Lucka. Bea pochopila, že by měla odejít. Cestou domů přemýšlela o tom, že velkého psa by v paneláku mít nemohli. Stačil by jí nějaký docela malý, ale hlavně by se s ním chtěla mazlit. A chodila by s ním na procházky a naučila by ho všelijaké povely a umývala by mu pacičky, aby se maminka nezlobila, že jsou na podlaze špinavé šlápoty.

S hlavou plnou myšlenek se Bea domů dostala, ani nevěděla jak.

Dohoda

Rodiče ještě domů nedorazili, ale Bea měla plán. Chtěla si s maminkou a tátou znova promluvit o pejskovi. Bylo jí jasné, že se předtím musí připravit. Uklidila celý pokojíček, a dokonce zametla podlahu v kuchyni, kde ráno zůstaly drobky od snídaně. Pak si napsala úkoly a se psí encyklopedií se posadila na pohovku v obýváku. Televizi nezapínala. Prohlížela si pejsky v knížce a čekala, až se rodiče vrátí z práce. Jako první dorazila maminka.

„Ahoj mami,“ pozdravila Bea a běžela mamince naproti do předsíně. Knihu držela v ruce.

„Ahoj Beuško,“ odpověděla maminka. „Jak ses měla ve škole?“ vyptávala se, když si zouvala boty.

„Dobře, po škole jsem šla na chvíli k Luce. Oni totiž mají nového psa. Je hrozně roztomilý. Ještě je štěně, ale už vyrostl. A bude ještě větší. Možná bude větší než Lucka. A má vyhřívanou podlahu ve výběhu a boudu s gaučem. A jazyk mu pořád visí z tlamy a když ho podrbeš za ušima, tak se normálně usmívá,“ spustila Bea a nebyla k zastavení.

Maminka na ni s úsměvem hleděla. Dobře věděla, jak moc touží po pejskovi, ale nedovedla si představit, že by ho měli doma.

„Co kdybychom si taky pořídili pejska? Stačil by úplně malý,“ vyhrkla Bea a otevřela encyklopedii na stránce, ze které na ně psím pohledem koukal bílý bišonek.

Maminka se rozesmála. „Ten vypadá jako plyšová hračka. Jestli chceš, tak zajdeme do hračkářství koupit plyšáka,“ snažila se zlehčit situaci.

„Ale mami!“ zlobila se Bea.

„Dovedeš si představit, jak bude vypadat po procházce venku? Skočí do kaluže a z bílého psa bude černý,“ argumentovala maminka.

„Já ho vždycky vykoupu. Neboj, mami. Vím, jak se správně starat o psy. Četla jsem, že existuje dokonce i speciální psí šampon.“

Maminka dobře věděla, že Bea už o psech ví snad všechno. V jednom kuse je začtená do různých encyklopedií. V knihovně už ji paní knihovnice dobře zná. Jakmile vyjde nějaká nová psí knížka, odloží ji pro ni.

„Ale co ty chlupy? Když pes běhá venku, tak to nevadí. Doma by ale bylo strašně moc chlupů. Jak by to tu vypadalo?“ přišla s další námitkou maminka.

